

מסורת הש"ס

(א) ופסוק: לג' ופסוק: (ב) ופסוק: (ג) ופסוק: (ד) ופסוק: (ה) ופסוק: (ו) ופסוק: (ז) ופסוק: (ח) ופסוק: (ט) ופסוק: (י) ופסוק: (יא) ופסוק: (יב) ופסוק: (יג) ופסוק: (יד) ופסוק: (טו) ופסוק: (טז) ופסוק: (יז) ופסוק: (יח) ופסוק: (יט) ופסוק: (כ) ופסוק: (כא) ופסוק: (כב) ופסוק: (כג) ופסוק: (כד) ופסוק: (כה) ופסוק: (כו) ופסוק: (כז) ופסוק: (כח) ופסוק: (כט) ופסוק: (ל)

הנהרות הב"ח

(א) ופסוק: (ב) ופסוק: (ג) ופסוק: (ד) ופסוק: (ה) ופסוק: (ו) ופסוק: (ז) ופסוק: (ח) ופסוק: (ט) ופסוק: (י) ופסוק: (יא) ופסוק: (יב) ופסוק: (יג) ופסוק: (יד) ופסוק: (טו) ופסוק: (טז) ופסוק: (יז) ופסוק: (יח) ופסוק: (יט) ופסוק: (כ) ופסוק: (כא) ופסוק: (כב) ופסוק: (כג) ופסוק: (כד) ופסוק: (כה) ופסוק: (כו) ופסוק: (כז) ופסוק: (כח) ופסוק: (כט) ופסוק: (ל)

הנהרות מהר"ב

(א) ופסוק: (ב) ופסוק: (ג) ופסוק: (ד) ופסוק: (ה) ופסוק: (ו) ופסוק: (ז) ופסוק: (ח) ופסוק: (ט) ופסוק: (י) ופסוק: (יא) ופסוק: (יב) ופסוק: (יג) ופסוק: (יד) ופסוק: (טו) ופסוק: (טז) ופסוק: (יז) ופסוק: (יח) ופסוק: (יט) ופסוק: (כ) ופסוק: (כא) ופסוק: (כב) ופסוק: (כג) ופסוק: (כד) ופסוק: (כה) ופסוק: (כו) ופסוק: (כז) ופסוק: (כח) ופסוק: (כט) ופסוק: (ל)

מוסף רש"י

(א) ופסוק: (ב) ופסוק: (ג) ופסוק: (ד) ופסוק: (ה) ופסוק: (ו) ופסוק: (ז) ופסוק: (ח) ופסוק: (ט) ופסוק: (י) ופסוק: (יא) ופסוק: (יב) ופסוק: (יג) ופסוק: (יד) ופסוק: (טו) ופסוק: (טז) ופסוק: (יז) ופסוק: (יח) ופסוק: (יט) ופסוק: (כ) ופסוק: (כא) ופסוק: (כב) ופסוק: (כג) ופסוק: (כד) ופסוק: (כה) ופסוק: (כו) ופסוק: (כז) ופסוק: (כח) ופסוק: (כט) ופסוק: (ל)

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

צו.

עין משפט
נר מצוה

יב א מ"י מיט מלכות
שבת ה"ל כד מלך לאילן
סה טושי"ס א"ח ס"י
ספיק מנ:
יד ב מ"י מיט מלכות
תפילין הלכה ס"מ
עשין ס"מ טושי"ס א"ח ס"י
לט עשין ט:
סו ג ד מ"י מיט מלך
שבת הלכה ס"י כד
סמך לאילן ס"מ טושי"ס א"ח
ס"י ש"ס ספיק מנ:

רב ניסים גאון

אבי אמר רבי יהודה
לעמיה דאמר עניבה
קשירה מעלייתא היא.
איתא הא דרבי יהודה
בספיק שבת בפרק אלו
קשרין חבל דלי שפסק
לא היה קישור אלא
עונכו. ר' יהודה אמר
כורך עליו פסוק או
פסקי ובלבד שלא
יענכו. ואמר קשר ר' יהודה
עניבה כולה קשירה
היא. ואיתא נמי בפרק אור
לארבעה עשר. א"ר
רבי יהודה דאמר בחור ופסוק
הויא חוקה. עיקר דברי
רבי (במסכת) (בבבא מצריא)
שבת בפרק ט"ז ויש
לראשון וכו'. ויש
לשני. ויש לא תינשא דברי
רבי. ואיתא בגמ' דיבמות
בפרק הבא על יבמות.
ובמסכת נידה בפרק
האשה שהיא עושה
צרכיה.

רבינו הגנאל

ר"ן סבר בישנות מותר
דכילי האי לא טרח אלא
בחדשות טוח. ר' מאיר
סבר אפילו בחדשות לא
טרח. והשתא דחיי אבות
דשמואל בר רב יוחנן
אלו הן ישנות כל שיש
בהן רצועות ומקשרות.
חדשות שיש בהן רצועות
ואינן מקשרות. אמר
משמיה דרב קשר של
תפילין הלכה למשה
מסיני. אמר ר' נחמן
ותייהו לבר. (ואי איכא
למימר דעניב לוח ענין
קשירה דידהו. אמר רב
חסדא ואת אומרת עניבה
פסולה בתפילין. אמר רב
חסדא ואתא תפילין כ"י.
ואוקימנא בדרבין פחות
גברא. ובעיני עד (דמנחם)
(דמנחם) בשל יד ובשל
ראש. והא דחיי רב כנא
בתפילין בורק שתיים בשל
ראש. ואוקימנא לר' דאמר
במ"ד וימי הוי חוקה.
ומודה ר' בצבתין דמחרי
תלמא זבין. ויחלך צורך
לבדוק בכל צבת שתיים.
כדקמי' סיפא דין צבת
שני וכן צבת שלישי ואפי'
רבי ואפילו חמישי ריגס
שין. והא דקמי' שלישי
לאפוקי מ"ד חוקי. ואפילו
רביעי ואפילו חמישי
הכי דייחיה. מפאן צבתין
או כריכות. אמר רב
יהודי כ"י מחשיך עליהן
ומביאן. כולל צבתות.
ובספיק מוסין ויחלך לר'
אוקימנא במה דברים
אמורים בספיק גינים
כגון שמד. אבל בספיק
לפסין. מולין פחות
פחות מארבע אמות.

אמר רב חסדא ואת אומרת עניבה פסולה בתפילין. תימה וכן
לא ידע רב חסדא דלר"י עניבה קשירה מעלייתא היא
דקאמר אביי וי"ל דניחא ליה לאוקמי מתני' דאומרת בחדשות
כדכנן דר"י דלמרי לאו קשירה הוא אי נמי דקפסר אפילו לר"י שריא
עניבה דקפסר דעמיה להחיר
ולעשות קשר גמור כחול כדפירשמי
על: **אביי** אמר ר"י לעניבה
ב' ורבי מאיר דרבי יהודה
קפסר דלאו קשירה היא ותימה
דעניא היא כריש אלו קשרים אס'
עניבה לר"י קשירה היא אס' לאו
וקאי בחיקו ואומר ר"י דהס'
דמסידק ודכא כלל מיהדק וקלא'
נראה דהלכה כר"י דעניבה קשירה
היא מדמסידק אביי דרבי יהודה
לעניבה וסמך מתניתין אמאי כרבי
יהודה מיהא מדפריך סתמא דהס'ים
בפשיטות וליעניבה מיענב משמע
דלון הלכה כר' יהודה ומכאן אר"מ
לדון לר"י ככל יוס' להחיר קשר
תפילין ולחזור ולקשור כשעה שמתין
(א) כגון שהיה אומר רבינו אליהו דא"כ
חדשות אמאי אסר הכא כס' משום
קשירה הא לא הוי קשר של קיימא
ומה שהכין רבינו אליהו דא"כ
מדלמך בסוף הקומץ רבה (מנחם)
דף לה: תפילין מאימתי מנכר
עליהן משעת הכנה עד שעת קשירה
לאו היינו קשירה ממא אלא קשירה
דהס' היינו הידוק כמו שלא קשורה
בולד (מדה דף ט:). וכן קשורה זו
כלל (ע"פ דף ט:).

קשר של תפילין הל"מ. סי'
כקומטרם הל"מ היאך
הוא עשוי שזומה לל"מ ובתפירתו
עשוי כמין ש"ן ורצועה קבועה כס'
וראשה כפוף ודומה ליו"ד הרי שדי
ואין נראה לר"י דלון הל"מ אלא
הש"ן כלל דממשמע בפרק כמה
מדליקין (שבת דף סח:). דקאמר אלא
הא דמי רב יוסף לא הוכשרו
למלאכת שמים אלא עור כהמה
טורה כלל (ט) מלמען מהיה מורה
ה' נפין מן המותר כפין למאי
הלכא וקאמר לש"ן והאמר אביי
ש"ן של תפילין הל"מ ומשני אלא
לעניבותיהן ולא פריך מ"ד וי"ד
משמע דלון קדושה אלא כש"ן כלל
והיא דווקא הלכה ולא מצינו כשום
מקום שיהא הקשר קרוי ד' ט:
ונבייהן ס' ר"י דלאקסר
קאי כמו שפ' בצריך נוי
הקשר יפנה ללד חוץ אומד לז שגראה
בעין ד וזהבי מיימי לה הכה"ס:
הלוקח תפילין כפי שאינו
מוכחה וכו'. תימה
דכפרק התכלת (מנחות דף מנ:)
מיא תפילין י' לן דדיקה ואין
ניקחין אלא מן המומחה ואין לומר
דכלל דדיקה קאמר דלון ניקחין אלא
מן המומחה דהא קמי' סיפא ספרים

ומזוהי י' לן דדיקה וניקחין מכל אדם ואור"י דהס' לכתחלה קאמר
דלון ניקחין אלא מן המומחה שלא יעטרך לקרוע כל המסר ולנודקן ואיכא
ביון תפילין ואיכא נמי למיחש שמה יתעצל לטרוח לבדוק ויסמך להניחין
כלל דדיקה לצורך עשה והכא איירי בדעבד שכתב לקח או כגון שאינו
מואל מומחה לקנות ממנו: **סימנא** צבתים או כריכות מחשיך עליהן.
תימה בחדשות נמי דאי אפשר לקשור אמאי לא יעטרך להחשיך עליהן
עשה מקנה אפילו כשהן מרובין ואין כלות קודם שקיעת החמה:
רבי

אחד חדשות. שאין אדם טורח: והשפא דפני אכזה דשמואל.
דהאי חדשות כשיש בהן רצועות ואין מקשרות ענין קשר של
תפילין העשוי כמין אומיות וכן הוא קבוע תמיד אלמא טעמא משום
קשר הוא דקשירה אכ מלאכה ואסור
דכ"ע לא טרח. דטעמא דחדשות
לאו משום ספק קמיעה הוא (א) ר'
יהודה לעניבה. כדכפר אלו קשרים
(שבת דף קיג). חבל דלי שפסק
כורך עליו פונדא או פסקיאל וכלל
שלא יענכו אלא טעמא משום
דקשירה הוא ומייבין עליה משום
אכ מלאכה. הא לאו הכי עניב.
בתמיה: הלכה למשה מסיני. היאך
הוא עשוי שזומה לל"מ ובתפירתן
עשוי כמין ש"ן ורצועה קבועה
קבועה כן וראשה כפוף ודומה
ליו"ד הרי שדי: ונויין. אומד
היכר האומיות: **לכר.** לחון שאינס
לפני התפילין בין הצמים אלא כנגד
מראית העין לפי שנאמר (בקהל) וראו
וגי' ותניא ר' ר' הגדול אומר אלו
תפילין של ראש: הלוקח תפילין.
הרבה יחד ולחזור למוכרן ולקמן
ממי שאינו מומחה: **בדוק שמים של**
יד ואח"כ של ראש. וכיון דהחזוק

בשלא היה מומחה ולוקח השאר כלל
בדיקה: **מה נפסך.** מאי דעתך אי
קיס לך דגברא דמזון תפילין טובא
מחד גברא זבין להו והאי מוכר נמי
מחד גברא קנינו: **לדוק שלל כשל**
יד או שלל כשל ראש. ותקני ליה
כדי להחזוק ככולהו: **כל חד וחד**
נמי. כל תפילין ותפילין דשמה מי
שמכר לו את אלו לא מכר את אלו:
רבי היא. במסכת יבמות (דף סד:)
הוא דלמך כמרי וימני היא חוקה
לא נשאל לראשון ומת לשני ומת לשלישי
לא נשאל: וכן כללם הסני. אס'
יהיו לו צמים הרבה וכלל צמת
תפילין הרבה. קא סלקא דעמיה
דמי קאמר דק צמת כללם הראשון שני
תפילין החזוק כל אומד צמת וכן כשי
החזוק גס הוא כל שבלשי וימין
דהחזוק בשלא צמים כשין החזוק
כל הצמים ואין לר"י עוד לדוק
כלום: **מודה רבי כצמים.** דלון
אחד מוחזק בשל חנינו שדך ליקח
צמת אחד מאיס זה וצמת אחד מאיס
אחר. לשון צמת כמו שול תשלו לה
מן הצמים (רות ט:). **לאפוקי**
מחוקים. לאשמעינן דלע"ג דעלמא
מרי הוה חוקה צממים לית ליה לרי
חוקה מדתני שלשי וגליו' ביה והוא
הדין כלום: וזו וזו. של ראש ושל
יד קשורין יחד ויד הרבה קשרי וזו
כללם אחת: **דכריך טובא.** כי
הדין ואין צ' ב' קשורים: ואי לאו.
שאינס כלות קודם שקיעת החמה
דאחיל והוא לר"י לערות ולחזור
משחשך מחשיך עכשיו עליהם ויעלם
יחד: **מוליין כולם פחות פחות מד'**

אמות. קודם שיגיע ללרבע אמות יעמוד לפוש ויחזר והולך פחות
פחות מארבע אמות וכן תמיד דהשתא כל זמנא היא עקירה
והנהגה ואין כאן העברה אמות יחד: **בספיק עובדי**
גלושים. דמזון להו לתפילין מוליין: **בספיק לסימני.**
ישראל דקעלי ליה משום ממונו ותפילין לא מכזו להו מכסן:
הי

משום כיון תפילין יש לומר דבישנות דווקא דחיי להכניס זוג זוג עשה מקנה אפילו כשהן מרובין ואין כלות קודם שקיעת החמה:

